Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-7C/17/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1117227513
Dátum vydania rozhodnutia:	19. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Vladimír Sedmohradský
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2024:1117227513.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom Mgr. Vladimírom Sedmohradským v spore žalobcu: U. C., narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom A. N. XX, XXX XX N., zastúpený: Mgr. Dávid Štefanka, so sídlom Povoznícka 18, 841 03 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody 3.547,40 EUR a nemajetkovej ujmy 20.250,- EUR s príslušenstvom

r o z h o d o l :

I. Súd konanie v časti úrokov z omeškania vo výške 5% zo sumy 20.250,- EUR od 12.09.2017 do zaplatenia zastavuje.

II. Žalovaný je do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4.000,- EUR z titulu nemajetkovej ujmy.

III. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

IV. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o nemajetkovej ujme v rozsahu 100%.

V. Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania o majetkovej škode nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu (predtým Okresný súd Bratislava I) dňa 14.11.2017 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 3.547,40,- EUR s príslušenstvom ako majetkovej škody a sumy 20.250,- EUR s príslušenstvom ako nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

2. V žalobe uviedol, že dňa XX.XX.XXXX bolo uznesením vyšetrovateľa PZ kpt. M.. V. R., A. Q. boja proti korupcii N., vedeným pod sp. zn. T.: A.-XXX/BPK-B-XXXX, začaté trestné stíhanie. Žalobca bol dňa XX.XX.XXXX o X:XX hod. zadržaný a odovzdaný na umiestnenie do cely policajného zaistenia. Uznesením zo dňa 02.12.2010 pod sp. zn. T.: A.-XXX/BPK-B-XXXX bolo žalobcovi ako colníkovi Y. úradu N. vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. V rovnaký deň sa konal výsluch obvineného a žalobca bol prepustený zo zadržania na slobodu. Zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa mal žalobca dopustiť tým, že v presne nezistenom čase v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX v N. v administratívnej budove na ul. Z. X v priestoroch šatne colníkov prijal cez sprostredkovateľa, colníka H. B., od colnej deklarantky W. F., finančnú hotovosť vo výške 250,- EUR ako úplatok. Úplatok mal byť prijatý za urýchlený priebeh colného konania, ktoré dňa XX.XX.XXXX v Bratislave vykonal ako colník Y. úradu, pobočka R. O., kde v rámci colných konaní preclil tovary dovezené vo velkoobjemových kontajneroch, uvedené v colnom

vyhlásení M. XXXXXXXXXXXXX spoločnosti 1. R. stavební s.r.o. a prepustil ich do navrhovaného režimu XXXX. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 02.12.2015, sp. zn. T.: A.-XXX/BPK-B-XXXX bola dňa 03.12.2010 podaná sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry GP SR M.. A. M. zo dňa 07.01.2011 zamietnutá. Dňa 06.10.2014 bola prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR M.. A. M. na Špecializovaný trestný súd v Pezinku podaná obžaloba na žalobcu ako obvineného pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 17.09.2015, sp. zn. PK-XT/XX/XXXX, bol žalobca oslobodený spod obžaloby. Po podaní odvolania zo strany prokurátora rozhodol vo veci Najvyšší súd SR, ktorý uznesením sp. zn. XTo XX/XXXX zo dňa 16.06.2016 odvolanie zamietol, pričom si v celom rozsahu osvojil závery prvostupňového súdu.

3. Žalobca ďalej uviedol, že trestné stíhanie voči nemu bolo nezákonné a všetky rozhodnutia vydané pred oslobodením spod obžaloby je tak možné považovať za nezákonné. V dôsledku toho mu vznikol nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, a to na základe nezákonných postupov a nezákonných rozhodnutí, ktorými bolo uznesenie o začatí trestného stíhania, uznesenie o vznesení obvinenia, zadržanie a obmedzenie osobnej slobody dňa 01.12.2010, uznesenie o zamietnutí sťažnosti zo dňa 07.01.2011 a obžaloba zo dňa 06.10.2014. Žalobca v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. požiadal dňa 21.03.2017 Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ministerstvo žiadosť postúpilo na Generálnu prokuratúru SR. Táto listom zo dňa 04.09.2017 žalobcovi oznámila, že nárok nebude uspokojený, v dôsledku čoho sa žalovaný dostal do omeškania.

4. Žalobca skonštatoval, že v zmysle judikatúry má nárok na náhradu škody spôsobenej vznesením obvinenia, pričom od žalovaného požadoval náhradu majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy. Majetkovú škodu vyčíslil na 3.567,40 EUR, a to na základe špecifikácie trov právneho zastúpenia. Nemajetkovú ujmu požadoval vo výške 20.250,- EUR. Jej vznik odôvodnil tým, že postupom a rozhodnutím orgánov činných v trestnom konaní na základe nezákonných rozhodnutí utrpel závažnú nemajetkovú ujmu. Celková doba trestného stíhania žalobcu predstavovala niečo vyše 5 a pol roka. Za tento čas sa skutočnosť, že bol obvineným v trestnom konaní, negatívne premietla do jeho života. Samotné konštatovanie porušenia práva a priznanie čisto majetkovej ujmy by nebolo dostatočným zadosťučinením, nakoľko došlo k závažnému zásahu do jeho života s negatívnymi dopadmi na súkromný, osobný, rodinný, spoločenský a v neposlednom rade i pracovný život žalobcu. Nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia vážne zasiahlo do jeho osobnej slobody. Uvedené skutočnosti sa negatívne odrazili aj na jeho rodinných príslušníkoch. Za celé obdobie trestného stíhania žalobca nemohol pracovať, čím sa jeho rodina dostala do finančnej tiesne. Nemajetková ujma vznikla žalobcovi aj zatknutím a umiestnením do cely predbežného zaistenia, kde strávil jeden celý deň. Predmetná kauza rezonovala aj vo viacerých internetových a printových médiách. Žalobca na základe uvedených informácii neustále cítil podozrievavý prístup svojich známych, ktorí ho po prečítaní týchto článkov zasypávali mnohými otázkami. V dôsledku trestného stíhania spojeného s uvedenou medializáciou mnohí začali pochybovať o jeho čestnosti a už mu nedokázali viac dôverovať. Mnohé vzťahy ochladli a už sa len ťažko obnovia. Nemajetková ujma spôsobená žalobcovi je odôvodnená tým, že po dobu trestného stíhania žil v neustálej neistote a v strachu o svoju budúcnosť a o budúcnosť svojich blízkych. Žalobca tiež čelil nadmernému psychickému tlaku v dôsledku jednotlivých vyšetrovacích úkonov a pojednávaní, na ktorých sa musel zúčastniť a ktoré preňho ako nevinného predstavovali ťažko akceptovateľnú krivdu. Ujma je zvýraznená aj dĺžkou predmetného trestného konania, ktoré trvalo od roku 2010 a právoplatne bolo ukončené až v roku 2016, t.j. 5 a pol roka, počas ktorých bol žalobca v stave neustálej neistoty o svoju budúcnosť. Právny zástupca pritom od začiatku trestného stíhania neustále apeloval na orgány činné v trestnom konaní, aby trestné stíhanie zastavili. Podstatou priznania nemajetkovej ujmy je teda preukázanie zníženia spoločenského postavenia poškodeného, ktoré sa v tomto prípade navonok prejavilo v jeho údajnom protispoločenskom správaní, vo vzniku uštipačných poznámok a narážok zo strany tretích osôb (susedov, priateľov a osôb, s ktorými pracoval). Takisto musel čeliť spoločensky nepríjemným situáciám v rodinnom živote, tým že po celých 5 a pol roka bol vystavený z dôvodu vedenia trestného konania voči jeho osobe stresu, úzkosti a frustrácii, čo sa prejavilo na jeho zdravotnom stave. Žalobca od tejto doby trpí žalúdočnými problémami a v čase podania žaloby podstúpil operáciu štítnej žľazy, pričom pôvodcom týchto ochorení bol práve stres, ktorý na žalobcu v dôsledku trestného stíhania negatívne vplýval. Žalobca taktiež za celé tie roky nemohol absolvovať rodinné dovolenky s deťmi v zahraničí a cítil sa ako vo väzení. Bohužiaľ mu tieto chvíle, ktoré mohol stráviť so svojimi deťmi, nikto

nevráti. Predmetná kauza sa odrazila aj na jeho zhoršenej životnej úrovni a životnej úrovni jeho rodinných príslušníkov.

5. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Konštatoval, že vychádzajúc analogicky z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS XXX/XXXX zo dňa 13.11.2013, za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré neviedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného. Detailne opísal okolnosti vznesenia obvinenia a uviedol, že toto zodpovedalo dôkaznej situácii. Žalobcovi bolo vznesené obvinenie (a obžaloba bola na neho podaná) na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX prijal cez sprostredkovateľa H. B. od colnej deklarantky W. F. peňažnú hotovosť vo výške 250,- EUR ako úplatok za urýchlený priebeh colného konania. Na obrazovo-zvukovom zázname zo dňa XX.XX.XXXX bolo zachytené, ako colná deklarantka W. F. odovzdala H. B. sumu 2.750,- EUR za urýchlené preclenie tovaru, dovezeného v XX veľkoobjemových kontajneroch. Preclenie tohto tovaru vykonal žalobca a colníci O. N., A. M., O. O., A. G., S. Z., G. N. a H. B.. H. B. v trestnom konaní vypovedal, že zo sumy 2.750 EUR si ponechal 250,- EUR a zvyšnú časť rozdelil medzi ostatných - žalobcovi dal 250,- EUR, O. N. 500,- EUR, A. M. 250,- EUR, O. O. 500,- EUR, A. G. 120,- EUR, S. Z. 240,- EUR a G. N. 250,- EUR. H. B. sa k prijatiu úplatku priznal a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu bola v jeho prípade schválená dohoda o vine a treste. K prijatiu úplatku sa priznali aj S. Z., G. N., A. M. a A. G., pričom všetci uzatvorili dohodu o vine a treste. W. F. bola odsúdená za prečin podplácania. H. B. na pojednávaní v trestnej veci žalobcu odmietol vypovedať. Jeho skoršiu svedeckú výpoveď zo dňa XX.XX.XXXX preto súd na pojednávaní nemohol ani prečítať. V konaní pred súdom z tohto dôvodu nemohla byť vykonaná ani konfrontácia medzi H. B. a W. F., resp. žalobcom. Z týchto dôvodov Špecializovaný trestný súd v Pezinku v trestnej veci žalobcu aplikoval zásadu in dubio pro reo. S poukazom na uvedenú dôkaznú núdzu, aj Najvyšší súd SR v uznesení č. k. XTo/XX/XXXX zo dňa 16.06.2016 konštatoval, že napriek podozreniu, že ku skutku popísanému v obžalobe došlo, nemal istotu, že žalobca skutok spáchal. Podľa najvyššieho súdu na odsúdenie žalobcu nebolo postačujúce, že väčšina z osôb, ktoré H. B. z prijatia úplatku usvedčoval, sa k trestnej činnosti priznala a nahrádzanie dôkazov úvahou súdu je neprípustné. Súdy vo svojich rozhodnutiach nekonštatovali, že by uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím. Naopak, aj Špecializovaný trestný súd v Pezinku a aj Najvyšší súd SR zhodne uviedli, že existovalo závažné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti žalobcom. Pre zmenu dôkaznej situácie v konaní pred súdom však nebolo možné prijať jednoznačný záver, že žalobca skutok spáchal. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, nie je preto možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonným rozhodnutím. Štátu nie je možné upriť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak bolo podozrenie zo spáchania trestného činu.

6. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť aj pre nepreukázanie výšky spôsobenej škody a nemajetkovej ujmy. K majetkovej škode uviedol, že žalobca nepreukázal, že žalobca trovy obhajoby v sume 3.547,40 EUR skutočne aj uhradil, t.j. že sa o túto sumu jeho majetok skutočne aj zmenšil. K nemajetkovej ujme uviedol, že táto nie je v konaní preukázaná. Okrem subjektívnych pocitov žalobcu nie je k žalobe pripojený žiadny taký objektívny relevantný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy preukazoval. Ani lekárske správy predložené žalobcom súdu nepreukazujú, že jeho ochorenie štítnej žľazy bolo v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Zo žaloby nie je zrejmé ani to, akým spôsobom a na základe čoho žalobca dospel k záveru, že mu vznikla nemajetková ujma práve v sume 20.250,- EUR. Za zverejnené články Generálna prokuratúra SR nemôže byť zodpovedná a okrem toho sa žalobca v týchto článkoch ani nespomína. To, že nadriadený nariadi colníkovi, ktorý bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, aby sa zdržiaval v mieste trvalého pobytu alebo na inom vopred dohodnutom mieste v čase zodpovedajúcom dĺžke základného času služby v týždni podľa § 59 ods. 1 a colník, ktorý bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, sa môže dočasne vzdialiť z určeného miesta z dôvodov uvedených v § 75 až 78; o čom je povinný vopred informovať nadriadeného, bolo určené v § 42 ods. 7 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov. Nejde tak o také obmedzenie, na ktoré by mohol mať vplyv žalovaný. Žalovaný tiež s odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R XX/XXXX alebo aj sp. zn. NS SR XCdo XXX/XXXX uviedol, že povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia a až uplynutím doby plnenia určenej súdom sa dlžník dostáva do omeškania. V neskorších podaniach žalovaný namietol aj výšku uplatnenej majetkovej škody, keďže jej výpočet podľa žalovaného nezodpovedal vyhláške Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

7. Žalobca v neskorších podaniach k majetkovej škode uviedol, že nie je povinný preukazovať, že trovy obhajoby skutočne aj uhradil. K žalobe bolo podľa žalobcu doložené podrobné vyčíslenie trov právneho zastúpenia v súlade s vyššie uvedenou vyhláškou, pričom je zrejmé, že toto bolo vystavené žalobcovi. Rozporovanie výšky uplatňovanej náhrady škody za trovy obhajoby v trestnom konaní žalovaným je nedôvodné, nakoľko vyčíslenie zodpovedá presným úkonom, ktoré boli počas trestného konania vykonané, alebo ktorých sa obhajca zúčastnil, a toto vyčíslenie bolo vykonané podľa trestného spisu. Čo sa týka uplatnenej nemajetkovej ujmy, vyjadrenia v žalobe dostatočne preukazujú, že táto vznikla v príčinnej súvislosti s trestným konaním. Zdravotné problémy, ktoré sú zapríčinené nadmerným stresom z trestného konania, žalobca dostatočne preukázal doloženými lekárskymi správami. K zverejneným článkom v printových médiách žalobca uviedol, že žalovaný tieto články síce nenapísal, a teda nie je za ne priamo zodpovedný, avšak tieto prispeli k zásahu do jeho života s negatívnym dopadom. Aj keď meno žalobcu sa v predmetných článkoch nespomína a široká verejnosť nemohla vedieť o koho ide, avšak na základe článkov to vedeli blízki ľudia, rodina, priatelia a spolupracovníci žalobcu, ktorí sa po prečítaní článkov od žalobcu odvrátili, čím žalobcovi nemajetková ujma jednoznačne vznikla. K vplyvu stresu z trestného stíhania na zdravotný stav žalobcu žalobca ako dôkaz predložil odborné články.

8. Podaním zo dňa 07.10.2024 žalobca upravil žalobný návrh tak, že oproti pôvodnému žalobnému návrhu nepožadoval úroky z omeškania z požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, t.j. úroky z omeškania vo výške 5% zo sumy 20.250,- EUR od 12.09.2017. Na pojednávaní dňa 19.11.2024 žalobca potvrdil, že ide z jeho strany o čiastočné späťvzatie žaloby. Súd tak prvým výrokom tohto rozsudku konanie v tejto časti v zmysle § 145 ods. 2 CSP zastavil.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie nasledovnými listinnými dôkazmi: uznesenie o začatí trestného stíhania zo dňa 30.11.2010 (č.l. 7), zápisnica o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby zo dňa 01.12.2010 (č.l. 8 až 11), uznesenie o vznesení obvinenia T.: A.-XXX/BPK-B-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX (č.l. 12), uznesenie o zamietnutí sťažnosti žalobcu zo dňa 07.01.2011 (č.l. 13 až 14), obžaloba žalobcu a iných osôb zo dňa 06.10.2014 (č.l. 15 až 25), rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č.k. PK-XT/XX/XXXX-XXXX zo dňa 17.09.2015 (č.l. 26 až 29), uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. XTo/XX/XXXX zo dňa 16.06.2016 o zamietnutí odvolania (č.l. 33 až 35), žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 21.03.2017 (č.l. 36 až 43), postúpenie žiadosti Ministerstvom spravodlivosti SR zo dňa 27.03.2017 (č.l. 44), odpoveď Generálnej prokuratúry SR na žiadosť žalobcu zo dňa 04.09.2017 (č.l. 45 až 46), špecifikácia trov právneho zastúpenia (č.l. 47 až 49), články z internetu (č.l. 51 až 55), lekárske správy žalobcu (č.l. 60 až 61), čestné prehlásenie žalobcu o úhrade finančných prostriedkov zo dňa 10.12.2018 (č.l. 120), odborné články k vplyvu stresu na zdravotný stav predložené žalobcom (č.l. 121 až 135) a žalovaným (č.l. 169 až 186), rozhodnutie riaditeľa Colného úradu N. o dočasnom pozbavení žalobcu výkonu štátnej služby zo dňa 03.01.2011 (č.l. 211 až 212) a rozhodnutie Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR odvolaní žalobcu zo dňa 02.03.2011 (č.l. 213 až 216). Súd taktiež na pojednávaní dňa 19.11.2024 vykonal výsluch žalobcu.

10. Na základe vykonaného dokazovania, resp. zo skutočností, ktoré medzi stranami neboli sporné, mal súd za preukázané, že po začatí trestného stíhania dňa XX.XX.XXXX bolo žalobcovi uznesením vyšetrovateľa policajného zboru sp. zn. T.: A.-XXX/BPK-B-XXXX zo dňa 02.12.2010 vznesené obvinenie pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. Žalobca bol obvinený, že v súvislosti s colným konaním ako colník Y. úradu - A. R. O. pri preclení tovaru prijal úplatok vo výške 250,- EUR. Pred obvinením bol žalobca dňa 01.12.2010 zadržaný a umiestnený v cele policajného zaistenia. Dňa 07.10.2014 bola na Špecializovaný trestný súd v Pezinku doručená obžaloba, v rámci ktorej bol žalobca spolu s troma ďalšími osobami obžalovaný z uvedeného trestného činu. Špecializovaný trestný súd rozsudkom č.k. PK-XT/XX/XXXX-XXX zo dňa 17.09.2015 žalobcu spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že skutky spáchali obžalovaní. V odôvodnení uviedol, že po vyhodnotení všetkých dôkazov nebolo jednoznačne dokázané, že obžalovaní spáchali skutok, ktorý sa im kladie za vinu. Vo veci bolo závažné podozrenie, že k spáchaniu skutku obžalovanými došlo, avšak k uznaniu viny nemôže prísť v prípade, ak hodnotenie dôkazov zakladá aj malé pochybnosti o opaku. Jedným z dôvodov na pochybnosti bolo, že hlavný svedok H. B., ktorý bol sprostredkovateľom pri odovzdaní úplatku a zároveň taktiež obvineným, a ktorý svoju vinu priznal a uzatvoril dohodu o vine a treste, odmietol na hlavnom pojednávaní vo veci vypovedať. Po odvolaní prokurátora Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. XTo/XX/XXXX zo dňa 16.06.2016 odvolanie zamietol. Žalobca tak bol právoplatne oslobodený spod obžaloby. V konaní taktiež nebolo sporné, že z rovnakého skutku ako žalobca boli obvinení aj S. Z., G. N., A. M. a A. G., pričom všetky tieto osoby sa ku skutku priznali a uzatvorili dohody o vine a treste. V konaní

bol sporný vznik a výška majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy. Závery vykonaného dokazovania vo vzťahu k jednotlivým nárokom súd uvádza nižšie.

11. Na takto zistený stav skutkový stav súd aplikoval právne posúdenie a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná.

12. Súd najprv preskúmal splnenie formálnej podmienky na podanie žaloby v tejto veci, ktorou je podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd mal za preukázané, že žalobca požiadal dňa 21.03.2017 Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku, pričom ministerstvo jeho žiadosť prípisom zo dňa 27.03.2017 postúpilo na Generálnu prokuratúru SR. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 04.09.2017 žalobcovi oznámila, že jeho nárok neuspokojí. Z predloženej žiadosti bolo zároveň preukázané, že predbežne prerokovaný nárok sa zhodoval s nárokom požadovaným žalobcom v tomto konaní.

13. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.: „Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.“

14. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.: „Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.“

15. Súd sa v prvom rade vysporiadal s právnou kvalifikáciu uplatneného nároku. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia, ale aj nesprávneho úradného postupu. Súd konštatuje, že o nesprávny úradný postup nemôže ísť v konaní, ktoré je zavŕšené vydaním rozhodnutia vo veci samej. V takom prípade je vylúčená kumulácia nárokov z nesprávneho úradného postupu a z nezákonného rozhodnutia, a nárok žalobcu je možné odvodiť výlučne z nezákonného rozhodnutia. V prípade žalobcu tak prichádza do úvahy len náhrada škody titulom nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo pre nezákonnosť príslušným orgánom zrušené. Ak je v konaní vydané nezákonné rozhodnutie, náhrada škody z titulu nesprávneho úradného postupu neprichádza do úvahy.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že nároky žalobcu môžu vychádzať výlučne z nezákonného rozhodnutia, ktorým v konaní bolo uznesenie vyšetrovateľa policajného zboru sp. zn. T.: A.-XXX/BPK-B-XXXX zo dňa XX.XX.XXXX o vznesení obvinenia. Toto rozhodnutie sa na účely zákona č. 514/2003 Z.z. stalo nezákonnými v dôsledku oslobodzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu č.k. PK-XT/XX/XXXX-XXX zo dňa 17.09.2015.

17. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že obvinený čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (nález Ústavného súdu SR I. ÚS XXX/XXXX-XX zo dňa 14.09.2016). V zmysle ustálenej judikatúry je potrebné považovať uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo neskôr zrušené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, nie je dokázané, že sa skutok stal alebo nie je dokázané, že ho spáchal obvinený, za nezákonné. V dôsledku toho by žalobcovi pri splnení ostatných podmienok vznikol z rozhodnutia o začatí trestného stíhania, resp. z uznesenia o obvinení žalobcu, nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Súd sa stotožňuje so žalovaným, že štátu nie je možné uprieť legitímny záujem na vedení trestného konania proti konkrétnej osobe, ak bolo podozrenie zo spáchania trestného činu. Táto skutočnosť však nemení nič na závere, že v prípade, ak nedôjde k právoplatnému odsúdeniu tejto konkrétnej osoby, vzniká jej pri splnení zákonom stanovených podmienok právo na náhradu škody.

18. Súd tak pristúpil k skúmaniu jednotlivých nárokov žalobcu.

19. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. „Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.“

20. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. „Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.“

21. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. „Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.“

22. Prvým nárokom žalobcu bolo zaplatenie sumy 3.547,40 EUR ako náhrady majetkovej škody spočívajúcej v nákladoch na obhajobu v trestnom konaní. Tento nárok súd vyhodnotil ako nedôvodný. V zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza skutočná škoda, t.j. suma, o ktorú sa zmenšil majetok poškodeného. Žalobca ale v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal úhradu akejkoľvek sumy, a teda nepreukázal zmenšenie jeho majetku. Žalobca neuviedol ani len základné skutkové tvrdenia o výške, čase a konkrétnych právnych službách, za ktoré odmenu za právne služby zaplatil. K žalobe priložil iba výpočet trov v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z.. V replike uviedol, že nie je povinný preukazovať, že trovy obhajoby skutočne aj uhradil, pričom opäť neuviedol žiadne relevantné skutkové tvrdenia. Po pojednávaní konanom dňa 12.11.2018 žalobca naďalej tvrdil, že výšku uhradených trov nie je povinný preukázať, ale pre prípad iného názoru súdu predložil čestné vyhlásenie žalobcu, že na obhajobu vynaložil finančné prostriedky minimálne vo výške 3.547,- EUR. Ani z tohto čestného vyhlásenia nevyplývali žiadne relevantné skutkové tvrdenia vo vzťahu ku konkrétne uhradeným sumám za konkrétne úkony právnej služby. Na pojednávaní dňa 19.11.2024 žalobca uviedol, že odmeny za právne služby platil v hotovosti, pričom príjmové doklady pravdepodobne stratil pri sťahovaní alebo ich vyhodil. Tiež tvrdil, že tieto doklady sú nízkej kvality a časom podliehajú degradácii. Žalobca taktiež uviedol, že je nespravodlivé od neho doklady požadovať, že zaplatenie odmeny advokátovi vychádza z logického fungovania sveta a že už si ani nie je vedomý, či jeden z právnych zástupcov žije. Taktiež uviedol, že právnych zástupcov v minulosti kontaktoval telefonicky aj osobne, ale ani títo mu doklady neposkytli, keďže uplynula doba ich archivácie.

23. Súd tieto tvrdenia žalobcu nepokladal za relevantné. Žalobca v konaní ani neuviedol, aké sumy, kedy, za aké konkrétne služby a komu mal ako odmenu za právne služby vyplatiť. Výpočet trov podľa vyhlášky nie je preukázaním výšky skutočnej škody. Ak žalobca platil za právne služby v hotovosti, bolo jeho povinnosťou predložiť príslušné doklady, pričom túto povinnosť mal už pri podaní žaloby v roku 2017, resp. najneskôr pri podaní repliky dňa 18.04.2018. Žalobca v tom čase v konaní neuviedol, prečo tak nespravil, resp. prečo dokladmi nedisponuje. Ak by žalobca dokladmi z objektívnych príčin (napr. strata) nedisponoval, bolo jeho povinnosťou požiadať o vydanie kópií od príslušných advokátov, čo žalobca taktiež nepreukázal žiadnou písomnou komunikáciou. Podľa vyjadrenia samotného žalobcu bola doba archivácie v zmysle zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v roku 2018 v dĺžke 10 rokov, v dôsledku čoho vzhľadom na obdobie trvania trestného stíhania od decembra 2010 do júna 2016 a vzhľadom na podanie žaloby v roku 2017 tvrdenia žalobcu neobstoja. Pre úplnosť súd uvádza, že žalobca v konaní navrhoval výsluch advokátov M.. Y. a M.. G., nakoniec ale ani po viacnásobnej výzve súdu nepreukázal, že za účelom výsluchu advokátov týchto zbavil mlčanlivosti. Súd tak dôkaz ich výsluchom nemohol vykonať, pričom by ho ale aj tak pokladal za nadbytočný, keďže v danom prípade bolo povinnosťou žalobcu predložiť písomné dôkazy. Súd tak z dôvodu absencie predloženia relevantných písomných dokladov pokladal nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody za nepreukázaný, pričom v danom prípade nemožno takúto absenciu jednoduchých a ľahko dostupných písomných dôkazov nahradiť čestným vyhlásením, ktoré navyše neobsahuje ani základné skutkové tvrdenia ohľadom času a výšky skutočne uhradených súm. Žalobca tak v konaní vo vzťahu k majetkovej ujme neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno a súd tretím výrokom tohto rozsudku jeho žalobu v tejto časti zamietol.

24. Súd následne pristúpil k skúmaniu nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu a dospel k záveru, že nárok je čiastočne dôvodný.

25. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. „V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak."

26. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. „Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na (a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, (b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, (c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, a (d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení."

27. Žalobca vznik nemajetkovej ujmy zdôvodňoval viacerými skutočnosťami, ktoré súd nepokladal za preukázané. Žalobca tvrdil, že trestné stíhanie malo negatívny vplyv na jeho zdravotný stav, keď od tej doby trpí žalúdočnými problémami, a v čase podania žaloby podstúpil operáciu štítnej žľazy. Žalobca v konaní preukázal operačný zákrok, pri ktorom bol hospitalizovaný od 08.10.2017 do 10.10.2017, avšak nepreukázal príčinnú súvislosť medzi týmto zákrokom a trestným stíhaním. Obe strany do konania predložili odborné články, z ktorých vyplynulo, že psychický stres môže mať vplyv na fungovanie gastrointestinálneho (tráviaceho) traktu. Z odborných článkov však zároveň vyplývalo, že reakcia na stres má individuálny charakter, dôsledok na tráviaci trak či štítnu žľazu nie je nevyhnutný a zároveň na vznik chorôb môžu mať vplyv viaceré iné faktory. Samotný žalobca v podaní zo dňa 02.09.2019 uviedol, že príčinnú súvislosť medzi prebiehajúcim trestným stíhaním a zhoršením zdravotného stavu žalobcu vie relevantne posúdiť len lekár. Súd sa s týmto tvrdením stotožňuje, žalobca však do konania nepredložil žiadny dôkaz, z ktorého by vyplýval lekárom konštatovaný súvis medzi zdravotným stavom žalobcu a trestným stíhaním. Vznik nemajetkovej ujmy z tohto dôvodu tak súd nepokladal za preukázaný.

28. Za nepreukázaný súd pokladal aj vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku zníženia vážnosti žalobcu v spoločnosti, resp. medzi rodinou, známymi a kolegami. Pokiaľ ide o žalobcom predložené články v médiách, za tieto nenesie žalovaný zodpovednosť a v týchto článkoch nie je žalobca žiadnym spôsobom identifikovaný, takže samotné články nemohli viesť k zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti. Pokiaľ ide o zníženie vážnosti medzi kolegami a známymi, súd nepokladal takéto zníženie za preukázané, nakoľko žalobca ho nepreukázal žiadnym dôkazom. Zároveň súd konštatuje, že vzhľadom na okolnosti prípadu by ani nevidel priamu príčinnú súvislosť medzi trestným stíhaním žalobcu a jeho vnímaním zo strany kolegov či známych. V konaní bolo preukázané, že spolu so žalobcom bolo obvinených ďalších sedem jeho kolegov, pričom štyria prijímatelia úplatku a H. B., ktorý vystupoval ako sprostredkovateľ a bol taktiež prijímateľom úplatku, sa k činu priznali a uzatvorili dohodu o vine a treste. V tomto kontexte síce nie je možné na žalobcu nazerať ako na vinného, ako to potvrdili aj príslušné súdy v oslobodzovacích rozsudkoch, avšak zároveň nie je možné konštatovať príčinnú súvislosť medzi trestným stíhaním a znížením vážnosti žalobcu medzi známymi a kolegami. Zníženie vážnosti vzhľadom na postoje okolia žalobcu nevyplýva priamo zo skutočnosti, že on sám bol stíhaný, ale aj zo skutočnosti, že jeho bezprostrední kolegovia sa priznali ku spáchaniu v podstate totožného skutku, z ktorého bol obvinený žalobca, a to na základe totožného konania (prijatie úplatku v rovnakej veci z rovnakého zdroja od rovnakého sprostredkovateľa). Okolie žalobcu je tak bez ohľadu na vedenie trestného stíhania, resp. bez ohľadu na oslobodzujúci rozsudok, oprávnené spraviť si na situáciu vlastný názor a je len na ňom, do akej miery bude dôverovať žalobcovi a do akej miery ostatným okolnostiam prípadu. Uvedené platí o to viac, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby na základe uplatnenia zásady in dubio pro reo. Súd tak dospel k záveru, že žalobcovi nemajetková ujma v dôsledku zníženia jeho vážnosti spoločnosti nemohla vzniknúť, resp. že neexistuje priama príčinná súvislosť medzi prípadným vznikom takejto nemajetkovej ujmy a obvinením žalobcu.

29. Súd nakoniec nepokladal za preukázaný ani žalobcom tvrdený dôvod vzniku nemajetkovej ujmy spočívajúci v tom, že žalobca nemohol absolvovať rodinné dovolenky s deťmi v zahraničí. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu ani jednej takejto dovolenky, na ktorej sa zúčastnila jeho rodina a on nie. Žalobca taktiež nepreukázal, že by mu vôbec bolo bránené sa takýchto dovoleniek počas doby trestného stíhania zúčastňovať, a že by za túto skutočnosť zodpovedal žalovaný. Žalobca do konania

predložil rozhodnutie riaditeľa Colného úradu N. zo dňa 03.01.2011 o dočasnom pozbavení žalobcu štátnej služby v zmysle § 42 ods. 1 a 2 vtedy platného zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov. Týmto rozhodnutím bol žalobca pozbavený štátnej služby od 11.01.2011 do 10.07.2011. Žalobca v konaní nepreukázal, že bol dočasne pozbavený štátnej služby aj v ďalšom období, t.j. počas celej doby trestného stíhania. Súd tiež konštatuje, že medzi uvedeným rozhodnutím a prípadným vznikom nemajetkovej ujmy nie je priama príčinná súvislosť, nakoľko ide o rozhodnutie riaditeľa colného úradu a nejde o priamy dôsledok trestného stíhania. Ide o autonómne a fakultatívne rozhodnutie riaditeľa colného úradu, pričom takéto rozhodnutie mohol riaditeľ prijať iba pri splnení podmienok uvedených v § 42 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. v znení účinnom v príslušnom období. V prípade, ak je dôvodom na dočasné pozbavenie štátnej služby podozrenie zo spáchania trestného činu, musí byť zároveň kumulatívne splnená podmienka, že ďalšie ponechanie colníka v štátnej službe by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby. Posúdenie tejto skutočnosti tak nevyplýva priamo zo začatého trestného stíhania a závisí od zváženia individuálnych okolností prípadu riaditeľom colného úradu. Súd tak dospel k záveru, že toto rozhodnutie nie je v priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu. Súd pre úplnosť dodáva, že dočasné pozbavenie štátnej služby navyše nepokladá za dôvod, prečo by sa žalobca nemohol zúčastňovať rodinných dovoleniek. V zmysle § 42 ods. 7 zákona č. 200/1998 Z.z. v znení účinnom v januári 2011 nadriadený nariadi colníkovi, ktorý bol dočasne pozbavený štátnej služby, aby sa zdržiaval v mieste trvalého pobytu alebo na inom vopred dohodnutom mieste v čase zodpovedajúcom dĺžke základného času služby v týždni podľa § 59 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. Colník, ktorý bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby, sa môže dočasne vzdialiť z určeného miesta z dôvodov uvedených v § 75 až 78 zákona; o tom je povinný vopred informovať nadriadeného. Súd konštatuje, že čerpanie dovolenky sa medzi dôvodmi vzdialenia z určeného pracoviska uvedenými v § 75 až 78 zákona nenachádza, avšak len na základe tejto skutočnosti nie je možné štátnemu zamestnancovi znemožniť čerpanie dovolenky, resp. znemožniť čerpanie voľna v rozsahu dovolenky; zamestnanec nemôže byť nútený zotrvať na určenom mieste v pracovnom čase nepretržite aj niekoľko rokov. Takýto výklad zákona by neprípustným spôsobom zasahoval do práv žalobcu, a žalobca v konaní nepreukázal, že v tejto otázke so zamestnávateľom komunikoval.

30. Z rovnakých dôvodov súd nepokladal za dôvodný ani vznik nemajetkovej ujmy z dôvodu zhoršenia finančnej situácie žalobcu, nakoľko žalobca podľa vlastných slov poberal počas trestného stíhania iba 70% platu. Táto skutočnosť vyplývala (iba v preukázanom období) z vyššie uvedeného rozhodnutia riaditeľa Colného úradu N., a teda rovnako nebola v priamej príčinnej súvislosti s obvinením žalobcu. Zároveň súd uvádza, že vznik takejto ujmy žalobca nepreukázal, pričom finančnú ujmu žalobca neutrpel, nakoľko základný plat mu bol podľa vlastného vyjadrenia v konečnom dôsledku doplatený.

31. Súd za preukázaný dôvod vzniku nemajetkovej ujmy pokladal posledný žalobcom uvádzaný dôvod, ktorým bola neistota, v ktorej žalobca žil počas trestného stíhania, resp. strach a obavy o budúcnosť a o budúcnosť jeho blízkych. Takýto dôsledok trestného stíhania na obvineného pokladá súd za logický a v podstate nevyhnutný bez ohľadu na osobu obvineného. Z tohto dôvodu na jeho preukázanie súdu postačovali tvrdenia žalobcu, ktoré v tomto ohľade pokladá za dôveryhodné a dostatočné. Je prirodzené, že v dôsledku trestného stíhania vznikajú takéto pocity u akejkoľvek osoby, pričom žalobca bol obvinený a neskôr obžalovaný zo zločinu. Uvedené platí o to viac, že trestné stíhanie vo veci preukázateľne trvalo viac ako päť rokov. Žalobcovi tak z tohto dôvodu vznikla nemajetková ujma, pri ktorej v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu. V danom prípade je zároveň automaticky preukázaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a spôsobenou ujmou.

32. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, súd v prvom rade konštatuje, že bez ohľadu na aplikáciu kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je zákon vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy veľmi všeobecný a určenie tejto výšky bude z tohto dôvodu vždy v konečnom dôsledku záležať na úvahe súdu a vždy bude v nezanedbateľnej miere arbitrárne. Súd konštatuje, že aj doterajšia judikatúra pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy je natoľko rôznorodá, že je veľmi zložité z nej akýmkoľvek spôsobom určiť čo i len základný rámec alebo spôsob aplikácie zákonom stanovených kritérií pre posudzovanie konkrétnej výšky nemajetkovej ujmy. Súd tak na účely rozhodovania o výške nemajetkovej ujmy dospel vlastnou úvahou k záveru, že štandardná výška takejto ujmy môže dosahovať približne 2.000,- EUR za rok trestného stíhania, pričom táto suma môže byť, a to aj podstatným spôsobom, upravená v závislostí od subjektívnych a objektívnych faktorov týkajúcich sa konkrétnej kauzy, resp. konkrétnej trestne stíhanej osoby.

33. Súd pri rozhodovaní posudzoval v zmysle § 17 ods. 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Pod tieto okolnosti možno nepochybne zaradiť samotné trestné stíhanie. Uznesenie o obvinení žalobcu bolo, ako už súd uviedol, nepochybne nezákonným rozhodnutím, avšak táto skutočnosť nezbavuje súd možnosti a zároveň povinnosti zvážiť v primeranej miere jednotlivé aspekty trestného stíhania a ich vplyv na nemajetkovú ujmu obvineného. Súd v civilnom konaní nie je oprávnený detailne posudzovať okolnosti trestného stíhania najmä z hľadiska trestného procesu, je ale oprávnený urobiť si základný názor na charakter trestného stíhania, jeho opodstatnenosť, dĺžku a vplyve na obvineného. Súd tak pri posudzovaní okolností trestného stíhania zobral do úvahy skutočnosť, že trestné stíhanie sa skončilo oslobodením žalobcu, ale išlo o oslobodenie v dôsledku využitia zásady in dubio pro reo, pričom viacerí spoluobvinení sa k spáchaniu skutku priznali a hlavný svedok odmietol na hlavnom pojednávaní vypovedať. Pre vylúčenie pochybností súd uvádza, že z tohto konštatovania nevyplýva, že by sa súd nad rámec oslobodzujúceho rozsudku vyjadroval k vine žalobcu, ale len skutočnosť, že zjavnú dôvodnosť trestného stíhania v konkrétnom prípade nemôže súd nebrať do úvahy pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

34. Súd ďalej posudzoval faktory uvedené v § 17 ods. 3 písm. c) a d) zákona č. 514/2003 Z.z., a teda závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom a spoločenskom živote. S tým, ako boli tieto následky v prípade žalobcu v konaní preukázané, sa súd vysporiadal v odsekoch 27 až 31 vyššie. Ako súd uviedol, väčšinu žalobcom tvrdených dôsledkov súd pokladal v konaní za nepreukázanú. Za preukázaný pokladal výlučne vplyv trestného stíhania na psychiku žalobcu, ktorý nesporne spôsobil vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Na druhej strane žalobca nepreukázal a netvrdil, že by tento vplyv bol natoľko intenzívny, že by dosahoval rozmery vyžadujúce využitie odbornej pomoci.

35. Na základe všetkých uvedených skutočností dospel súd k záveru, že je žalobca má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- EUR a túto sumu žalobcovi druhým výrokom tohto rozsudku priznal.

36. Lehotu na plnenie peňažnej povinnosti súd na základe § 232 ods. 3 CSP určil v dĺžke 30 dní, keď na základe žiadosti žalovaného vzal do úvahy administratívnu náročnosť vykonania úhrady zo strany žalovaného ako orgánu štátu.

37. Keďže súd žalobe v časti nároku na nemajetkovú ujmy vyhovel len čiastočne, vo zvyšnej časti žalobu tretím výrokom tohto rozsudku žalobu zamietol.

38. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a trovy konania priznal stranám podľa úspechu v konaní. V časti konania o nemajetkovej ujme bol úspešný žalobca. Hoci jeho úspech bol v číselnom vyjadrení iba čiastočný, keďže súdom určená výška nemajetkovej ujmy je 4.000,- EUR a žalobca požadoval sumu 20.250,- EUR, súd na účely rozhodovania o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP pokladal úspech žalobcu za plný, nakoľko žalobca bol úspešný čo do základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Nie je pritom rozhodujúce, v akej výške bol nakoniec nárok priznaný, nakoľko táto výška závisela výlučne od úvahy súdu. Tento postup súdu je plne v súlade s rozhodovacou praxou, potvrdenou napr. v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS XXX/XXXX. Žalobca tak bol v konaní z tohto pohľadu úspešný v celom rozsahu a súd mu štvrtým výrokom priznal náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%. Výšku nároku na náhradu trov konania určí súdny úradník z priznanej sumy nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- EUR.

39. V časti konania o majetkovej škode bol v plnom rozsahu úspešný žalovaný, a tento by tak mal nárok na priznanie trov konania v celom rozsahu. Keďže však žalovanému žiadne trovy v konaní nevznikli, súd piatym výrokom tohto rozsudku rozhodol, že žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

40. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 CSP), ktoré je možné podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie súdu, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného predpisu (zákon č. 233/1995 Z.z., Exekučný poriadok).